

в Со
цил
нару
пра
е да
ка на
и ра
и мы
юрн
ого н
о во
руше
пра
ЕЕЕ

Погляд

Чарговыя выбары прэзідэнта: не ў 2001 годзе, а ў 1999-м

Шмат каго з нас здаўляе шматлікія ініцыятыўныя апэрацыі ў змаганні з існуючымі рэжымам. На сённяшні дзень гэта: Хартыя-97, збор подпісаў за адлучэнне прэзідэнта Рэспублікі Беларусь ад улады, "Выбар-99", аднаўленне Беларускай Народнай Рэспублікі шляхам набавлення грамадзянства. Працяглая праца Ваюхуна Савета 13-га склікання, утвораны Нацыянальны выканаўчы камітэт...

Ва ўсім гэтым мяне здаўляе іншае. Не так здаўляе, як засмучае. Літарэ нашай апэрацыі за нагода непрамыслова ставяцца да чужых ініцыятыў, практыка, хоць, па праўдзе кажучы, усе яны маюць адно і тое ж сапраўды на мэце: стварэнне на абшарах Беларусі самастойнай, незалежнай, дэмакратычнай дзяржавы. Такія стасункі ў стане самой апэрацыі выклікаюць у звычайнага абывацеля недавер да яе ж самай. З той нагоды ўзнік нават апазіцыйны партызанскі рух. У аднаго чалавека пачаўся партызанскі рух. У аднаго чалавека пачаўся партызанскі рух. У аднаго чалавека пачаўся партызанскі рух...

Панаванне ў рэспубліцы дзяржаўных, лічбавых, паднявольных, сродкаў масавай інфармацыі абмяжоўвае грамадзян у магчымасці мець пэўныя звесткі пра тую ці іншую ініцыятыўную апэрацыю. Пра іх ведае толькі вузкая кола актывістаў прыхільнікаў. А ўсе астатнія альбо нічога не ведаюць, альбо ведаюць пра іх са слоў сумнявайся каментарыя Зімоўскага ды яго саборцы Хрушчоўскага. Як гэта ні дзіўна гучыць, але сёння апэрацыя вельмі мала ўздзяе ўвагі тлумачальнай работы. А таму абывацельны людзей, які кажуць, забяраванне не выклікаюць сур'ёзную трывожу.

Пытанне чарговых выбараў прэзідэнта, згодна з Канстытуцыяй 1994 года, у наступным годзе ўсё часцей і часцей абмяжоўваецца ў сродках масавай інфармацыі. Пра гэтыя пытанні ўжо выказваліся, як літарэ апэрацыі, так і сам прэзідэнт. На жаль, апэрацыя на гэты конт адзінай думкі не мае. Некаторыя настойваюць на выбарах прэзідэнта ў 1999 годзе. Праціўнікі выбараў у гэты тэрмін сцвярд...

БМП уточняет стратегию и тактику действий

На днях в Минске состоялась отчетно-выборная конференция Белорусской ассоциации молодых политиков. Встретиться в тактику действий БМП внесены принципиальные изменения. Если до этого ассоциация руководствовалась принципом "воспитание, а не возмущение в политике", то теперь главным содержанием деятельности организации становится "сопротивление и солидарность".

Принято также решение об изменении принципа построения ассоциации. БМП должна трансформироваться из элитарного клуба в массовую организацию, имеющую структуры во всех регионах Беларуси.

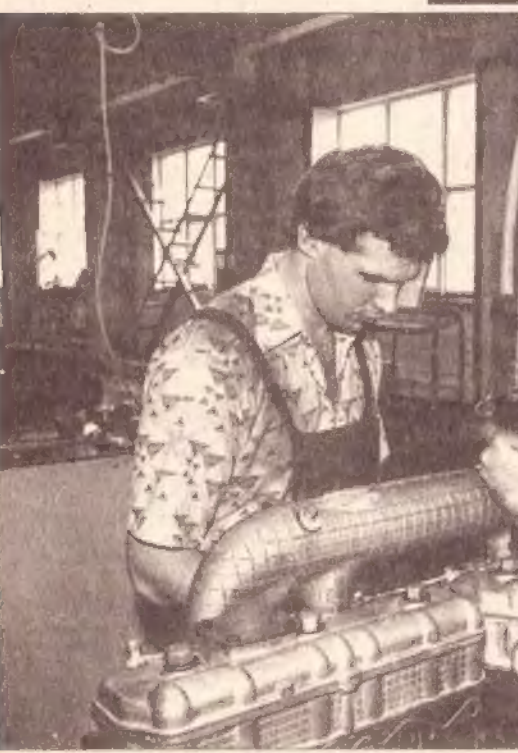
Пресс-служба БМП.

Добрае грузінскае віно можна вырабляць і ў Беларусі

У нашай рэспубліцы ў хуткім часе будзе створана сумеснае беларуска-грузінскае прамысловыя па вытворчасці вінаградных вінаў. Як паведаваў карэспандэнт БелТА прадстаўнік гандлёва-прамысловай палаты Грузіі ў нашай краіне Дурмішхан Хушышвілі, ажыццяўленне намеранага праекта дазволіць магчымасць у значнай меры задовольніць патрабаванні беларускіх спажываўцаў у вінах. Да гэта ж ізыны на гэту прадукцыю будучы значна ніжэйшай, чым на алкагольныя напіткі, ўвосьміма з краін далёкага замежжа. Паводле слоў Дурмішхан Хушышвілі, цяпер на міжрадавым узроўні ідзе прапароўка прымальнага варыянта стварэння прадпрыемства. Плануецца, што ўкладам беларуска боку ў стартуны фонд будзе прадэстаўляць плошчы і абсталяванне, а грузінскага — сыравіна і тэхналогія вытворчасці.

Ігар ХОМІЧ, БелТА.

Стоп-кадр

Производственное объединение "Минский моторный завод" — одно из крупнейших предприятий Республики Беларусь по выпуску дизельных двигателей. С 1964 года тракторы "Беларусь" выпускаемые МТЗ, комплектуются двигателями Минского моторного завода. Тракторы и другие машины, оснащенные двигателями Минского моторного завода, экспортируются во многие страны мира: США, Канаду, Англию, Швецию и многие другие. В этом году на предприятии запущен новый цех

Лаўрэаты

Аляксандр Мілінкевіч адзначаны прэстыжнай прэміяй за працу на карысць беларуска-польскага супрацоўніцтва

Незалежны Фонд падтрымкі польскай культуры з Аўстрыі прыняў сваім лаўрэатам за 1997 год старшынню Гродзенскага абласнога грамадскага аб'яднання "Ратуша" Аляксандра Мілінкевіча "за працу на карысць польска-беларускага супрацоўніцтва". Фонд быў створаны ў 1980 годзе ў Сіані і штогод адзначае ініцыятыўныя асобы, якія ў найбольшай ступені прычыніліся да стварэння адкрытага грамадства, выкалілі сваёй дзейнасцю і паставіў шанаванне і талеранцыю да іншых, прывесцілі свой час і энэргію для агульнага добра, падтрымалі эфектыўныя ініцыятывы на карысць дэмакратыі".

Лаўрэатам Фонда ў свой час былі Збігнеў Бужак, Богдан Барсукевіч, Язек Федаровіч, Браніслаў Гарэцкі, Язек Куронь, Марышэў Машкевіч, Адам Міхнік, Марэк Навіцкі, Ян Аляшэўскі, Тадэвуш Гавін, Адам Маладзінскі.

Беларускіх оstarбайтэраў з Германіі пакуль ніхто не выганяе

Шэраг беларускіх грамадзян, якія працуюць у Германіі, атрымалі папярэджанні ад тым, што іх візы на знаходжанне ў краіне могуць быць ануляваныя. Паведамленні аб гэтым паступаюць у Мінск ад нашых суайчыннікаў, якія знаходзяцца ў землях Ніжняй Саксоніі і Паўночнай Рэйн-Вестфаліі. Яны працуюць у шпітальных і дамах для састарэлых у якасці абслугоўвання перасяленцаў. Аднак пасля канфлікту, звязанага з перасяленнем паслоў дзяржаў ЕС з рэзідэнтамі "Драды", работадальцы заявілі беларусам аб тым, што, магчыма, ім прыйдзецца вярнуцца на радзіму.

Зрэшты, у Пасольстве Германіі ў Беларусі гэту інфармацыю рашуча аб'яўляюць. Як паведамілі карэспандэнту БелТА ў консульскім аддзеле нямецкага дыпламатычнага прадстаўніцтва, парадкаў выдачы ўз'язных віз у апошні дні не змяняліся.

Уладзіслаў ПЛАТУН, БелТА.

Заява

Рэспубліканскай Рады Таварыства беларускай мовы імя Францішка Скарыны

З 1994 года, а саблівасця пастаў майскага рэфэрэндуму 1995 года, у нашай краіне ўзнімаўся напіск на ўсё беларускае. На валікі жалі, крываўнілі Рэспублікі Беларусь патурае разбурэнню таго, што ўдалося зрабіць у першыя гады суверэнітэту для вырастання роднай культуры, для падтрымкі крыві парастаў дзяржаўна ўзноўленай беларушчыны.

Беларускі дзяціныя салкі і школы знішчаюцца нібыта "па жаланні бэйшкова" пад дэмаггічным лозунгам лезці ў не абароны права чалавека. Скарачацца выпуск беларускіх кніг. Перазвядзінца на рускую мову перадачы тэлебачання і радыё. Мова карэнага насельніцтва практычна не гучыць у дзяржаўных установах.

Падзеі вакол Беларускага гуманітарнага ліцэя на працягу двух гадоў (летась — спроба высялення, сёлета — зліццё з ліцэем Беларускай універсітэту) відавочна дэманструюць сапраўдныя адносіны кіруючага чынавенства да Беларускай адукацыі.

Таварыства беларускай мовы патрабуе захавання Беларускага гуманітарнага ліцэя, забеспячэння яго нармальнай працы і развіцця.

Погляд мастака

Мастак Сяргей КАЗІОЎ.

Творчасць чытачоў

Чаго нам у сябе нестася...

Песню слухаю я з асалодаю — дзе б ні быў і што б ні рабіў, — на той мове, акой не валодаю, ды якую даўно палюбіў. Мова гэта да нашай падобная. Украіна — радзіма яе. Мова гэта — свабодная, годная, чаго нам у сябе нестася. Украінец трымаецца з гонарам, не саромецца мовы сваёй. Знае: Богам яна падарана, трэба пець — размаўляць на ёй. Лёгка песня суседзю па радзі. І хвалюе мяне, і радуе. Так спяваюць бы нам песні свае. Але гэтага нам нестася...

Георгій КІПЧУНОВ, в. Шаршын Веткаўскага раёна.

Абзацам

Экспрэс-пошта

У Беларусі пачаўся працэс забеспячэння карыстальнікаў паштовай сувязі паслугамі паскарэнай пашты — міжнароднай (МПП) і ўнутрырэспубліканскай — "Экспрэс". У склад МПП ужо ўключана 75 вулоў сувязі. У выніку гэтага ўдалося павысіць якасць перасылкі і пашырць пералік паштовых адпраўленняў па больш нізкіх тартыхах. Як паказала практыка, гэтым новавядзеннем карыстаецца ўсё большая колькасць абанэнтаў, што прыметна адбілася на даходах прадпрыемстваў паштовай сувязі.

Васіль МАШВЕЕЎ, БелТА.

Беларусбанк прапануе новы від укладу

Прыём грашовых сродкаў на новы від тэрміновага ўкладу "Да Дня Рэспублікі" будзе ажыццяўляцца з 29 чэрвеня па 10 ліпеня гэтага года ААБ "Беларусбанк". Як паведаміла БелТА прэс-служба гэтай фінансавай установай краіны, мінімальнае сума такога ўкладу — 300 тысяч рублёў, а тэрмін яго захоўвання — шэсць месяцаў. Па ўкладзе дзяржаўна ўстанавілася назменная працэнтная стаўка — 45 працэнтаў гадавых. Вызначана таксама дыферэнцыраваная працэнтная стаўка пры па-трэбаванні закрыцці ўкладу. Даход вышываецца за поўны месяц захоўвання або адначасова за некалькі месяцаў.

Уладзіслаў ПЛАТУН, БелТА.

Исторические параллели

Генофонд нации — дорожке всего!

Если повнимательнее поглядеть на историю, то невольно бросается в глаза тот факт, что некогда могучая владычица морей и океанов, многочисленных колоний в разных частях света, добитых ею как огнем и мечом, так правдами и неправдами, Великобритания впервые в своей истории обильно пролила кровь собственных сынов и дочерей в годы первой мировой войны — 1.184.000 человек (от общего числа населения страны 39 миллионов). Эти огромные людские потери туманного Альбиона очень сильно ударили тогда по генофонду англичан, после чего английские политики в один голос решительно заявили о том, что нельзя больше допускать в будущей войне такого пролития английской крови. Скажано — сделано! Во время второй мировой войны Англия уже берегла своих солдат, своих людей. Поэтому и неудивительно, что на атар общей победы над фашизмом ею было пожертвовано только 370 тысяч человек.

Приведу один малоизвестный пассаж. 6 июня 1944 года, открыв 2-й фронт, союзники довольно быстро продвинулись по северо-западному региону третьего рейха. И когда им оста-

Ситуация

І за лапікам зямелькі — чарга

Хоць і ўдалося забяспечыць летась яшчэ 248 жыхароў Пастаў прысвабоднымі участкам, да гэтага часу ў горадзе застаецца чарга з 30 чалавек на атрыманне ўласнага кавалка зямлі. Праўда, разлічваючы, што такое месца будзе выдзелена бліжэй 4—5 кіламетраў ад райцэнтра, ужо не прыходзіцца, бо прыдатныя месцы разабраныя. Насельніцтва актыўна ратуецца ад голаду на сваіх "фазэндках" і ўжо зараз разам з фермерамі акрамя 90 працэнтаў ураджаю бульбы і агароднін у агульным аб'ёме вытворчасці разна да 40 працэнтаў малака, 22 яёна, 17 — мяса. Яшчэ тры фермерскія гаспадаркі былі створаны за апошні год, а ўсяго іх застаецца працаваць у раёне 44. Аднак трывожыць тое, што за гэты час сем прыватных гаспадарак спынілі сваю дзейнасць, сваядома не прайшлі пераэргістрацыю, або самі аформіліся на працу на зямлі. Не вераць людзі, што гэты занадта мае небяку перспектыву і адпаведную дзяржаўную патрымку. Летась ніводны чалавек на Пастаўшчыне не выкупіў у сваю прыватную ўласнасць той кавалачка зямлі, які ён сёння апрацоўвае.

Уладзімір ШЫК.

Житейским взглядом

НВП, или О том, как генералы украли у некоторых моих одноклассников лучшее лето

Я, никогда не призванный, не служивший, не воевавший, жестоко потерял от советской военной машины. Генералы украли у меня лето. Попадайте только: огромное, полное солнца, тайных надежд и смутных мечтаний, лето шестнадцатилетнего мальчишки...

В девятом классе у нас появился новый предмет — НВП (начальная военная подготовка). Военрук, прапорщик в отставке, на первом же уроке рассеял все заблуждения насчет целей нашего образования.

Государство тратит деньги и обучает вас русскому языку не для того, чтобы вы писали любовные записки, а чтобы вы четко и грамотно понимали приказы командиров. Вас учат математику, чтобы вы могли пересчитать патроны, и географию, чтобы вы ориентировались на местности в бою...

Многие мои одноклассники-мальчишки тянулись к оружию и, столпившись у учительского стола, с увлечением изучали устройство АКМ, меня же больше интересовало другое — я предпочитал, укрывшись в туалете с принтером Сергея, изучать всемирные открытки...

Присматривайтесь за этими двумя, — сказал военрук, поставив нас перед строем, — они потенциальные дезертиры... В один морозный январский день военрук вывел наш класс в близлежащую воинскую часть для ознакомления с армейским бытом.

Казарма мне не понравилась. Было холодно, мы мерзли в своих куртках, изо рта шел пар. А люди здесь спали... Солдатики с тонкими шейками, в тяжелых меховых одеждах не ходили, а как-то летали с испуганными лицами. Между ними уверенно расхаживали суровые дядьки-командиры и что-то цедили сквозь зубы то одной, то другой группе военнослужащих...

В оружейной комнате нам продемонстрировали различные виды стрелкового оружия. — Вот, — сказал офицер, любезно поглаживая ствол, — снайперская винтовка СВД. Из нее можно запросто за километр по-

пасть человеку в голову... Это говорил взрослый мужик, у него наперевка была семья и дети...

Мне казалось домом... Стремительно приближалось лето. Оно обещало быть незабываемым. Мы с Сергеем намеревались "сплавиться" на плоту вниз по Березине в компании двух сверстников. Нас охладил дикие песчаные пляжи, прозрачные затоны, лесенки жестких кушичников, фантастические закаты над лесами, а главное — ночевки в палатке...

Все было давно обговорено. Сторая от нетерпения, мы уже не слышали учителей, мы считали дни, отсчитывая нас от каникул.

В конце учебного года мальчишек вывели за город на недельные военные сборы. И в первый же день на полосу препятствий я поскользнулся на мокром бревне, неловко упал и ушибся, как хрустнула подо мной сухая ветка... Ветвь я уже не смогу: правую ногу охватила адская боль. "Открытый перелом обеих костей голени", — констатировал врач.

Все лето я провалялся в больнице, кости не хотели срастаться. Мне, следили две операции. Месяц я лежал на вытяжке. На спине появились пролежни, которые не давали мне спать по ночам... Мне казалось, лучше умереть, чем просить молоденькую санитарку выносить судно. Нога непрерывно чесалась под гипсом, а почистить ее не было возможности...

Только в сентябре я впервые вышел на свежий воздух. Бледнолицый, длинноволосый, ослабевший от длительного пребывания в постели, я осторожно ковылял с палочкой по двору.

По Березине с Сергеем поплыл другой мальчишка... Когда они, подростки, загребали, я слышал, как мне, по их блестящим глазам и уверенным выражением жестов я понял, что все было так, как ожидалось. Мне оставалось только фантазировать, как это у них все произошло... Больше всего меня угнетало то, что мне суждено погибнуть, так и не узнав женщину...

Была медицинская комиссия

Юрий ЮРКОВЕЦ.

Мудрые мысли

Чтобы старость стала в радость

Человек всегда стремился жить долго, но никогда не хотел быть старым. Тайна продления жизни заключается в том, чтобы не сокращать ее себе самому. Что прекраснее всего на свете? Старая голова и молодое сердце. Наша редакция предлагает вам встречу с умным и добрым собеседником — Ярославом ГОВОРКОМ. Мы надеемся, что разговор с ним доставит вам истинное наслаждение и даст почву для размышлений, оставив след в памяти.

Каждый из нас немыслимо философ: в познании окружающего, в понимании прошлого и будущего, в представлении себя среди других и влияния других на себя, в раздумьях о жизни и смерти вообще и о своей судьбе в том числе.

В любой период жизни — на заре юности и на закате в зрелости — у нас есть бесценное счастье восприятия окружающего, осознания нужности людям. В каждой душе есть мы забываем об этом счастье, тратим силы на поиск чего-то иного и, не найдя, растрачиваем невосполнимую жизненную энергию. Что мы сделали для себя, для других, для дела, которому посвящали жизнь, чем будем заниматься завтра, послезавтра? Сделали мало или вообще ничего? А жизнь, наше время убежало или вот-вот убежит, исчезнет. Не будьте равнодушными. Думайте.

Несомненно, в Древнем Риме большинство людей умирали, не дожив до 20 лет, во времена Парижской коммуны продолжительность жизни составляла 28 лет. Еще во II веке до н.э. известный римский врач Гален утверждал, что старость — не заболевание, а состояние организма, быть старым не означает быть больным.

С древних времен все стремилось к долголетию. В Тибете принимали алкоголь, настоянный на чесноке; в Ассирии считали, что жизнь человека усиливается ровно на время, проведенное на рыбалке; в Египте Рамзес II советовал жевать табак; в Древней Греции и Риме продлевали жизнь мудрецы: рекомендовали баню, массаж, гимнастику, ограничение в еде.

Где однажды сказали, что красивые молодые люди — всего лишь прихоть природы, в то

стареем тем медленнее, чем интенсивнее работа его души. Оставьте после себя то, за что Бог может похвалить вас. Каждый момент настолько важен, что нет времени для беспечности и отчаяния. Человек, сознающий, что по сравнению с вечностью всякая жизнь коротка и следовательно, должна быть наполнена свершениями, поистине мудр. Стремитесь стать учителем любви. Планируйте свою жизнь так, вы никогда не проигрываете.

И опять немыслимо истории. В Китае бы — никто, пока не состарится. В Африке, Заире деревья без стариков — все равно чужая, сожженная территория. Будда предостерегал от праздной старости: "Кто в жизни ничего не слышал, кто ничего не понял, тот состарится, подобно ослу. Только живот его растет все больше и больше, и все меньше по достижении он осмысливает жизнь". В Древней Греции считали: "Живет только тот, в ком нуждаются".

Так что же такое старость? Что такое старость? Если вы хотите остаться молодыми современниками старшего мира, интересуйтесь самыми прогрессивными взглядами своего времени. Если вы хотите сохранить душу молодой, вас должна интересовать вся Вселенная.

Мудрый старец понимает, что его жизнь дорога не только ему, но и всем окружающим, семье и обществу. Нужно кому-то — обязательное условие для жизни.

Помогите своей семье, если она нуждается в вашей помощи, не мучьте никого, кто она эту помощь не ценит. Ваши дети — прежде всего и только для вас. Беспечно сердитесь на окружающих за их недостатки. Вам

Подготовила Людмила КОРЕШКОВА.

Дайджест

Немецкая газета "Франкфуртер Альгемайне" комментирует недавние перестановки в российском правительстве

Ловкость, с которой президент Ельцин орудовал рычагами власти, по-прежнему сбивает наблюдателей с толку. Правда, манипулирование аппаратом для укрепления своей почти царской власти уже не вызывает эмоций, близких к растерянности восхищению, поскольку российский президент ставит на карту реальные реформы. Но газета все же считает, что в очередной перестановке есть смысл. В результате присоединения Совета обороны к Совету безопасности может наконец начаться серьезная реформа вооруженных сил, которые пере-

Американская газета "Детройт Ньюс" анализирует заявление Израиля о намерении вывести свои войска с территории Южного Ливана

Обе стороны отметили свое желание прекратить титаническую войну, которая тянется уже 20 лет и продолжает уносить сотни жизней. Однако мирное разрешение конфликта зависит не только от Ливана и Израиля — необходимо принимать в расчет Сирию. Как отмечает газета, эта страна использует буферную зону южного Ливана в качестве плацдарма террористической группировки Хизболла. На состоявшихся переговорах министров иностранных дел сирийская

В Бангладеш слоны, разъяренные негуманным отношением человека к природе, наступают на людей в прямом и переносном смысле

Как пишет "Таймс", в Бангладеш постепенно захватывает традиционную среду обитания животных, так что слоны просто вынуждены отвечать агрессией на агрессию.

После шести лет перерыва во главе партии Индийского Национального Конгресса снова встал представитель династии Неру-Ганди

По сообщению агентства "Франс Пресс", на пост председателя партии избран Соня Ганди, вдова погибшего от рук террористов бывшего премьер-министра Раджива Ганди. До него этот пост занимала его мать Индира Ганди, а еще раньше — его дед Джавахарлал Неру. Соня Ганди возглавляет парламентскую фракцию ИНК, что и ей дает теоретическую

Чья валюта наиболее подвержена девальвированию?

В настоящее время из всех основных мировых валют наиболее вероятно девальвация российского рубля и китайского юаня, считают западные эксперты.

Как сообщает агентство Bloomberg, эксперты полагают, что они могут быть девальвированы в ближайшие недели.

Украине опять "подкинули"...

Всемирный банк принял решение о предоставлении Украине безвозмездной ссуды на сумму \$23,2 млн. для борьбы с истощением озонового слоя в рамках проекта на общую сумму \$32,7 млн., сообщает агентство Bloomberg.

Средства, предоставленные Всемирным банком, пойдут на замену оборудования украинских компаний, отрицательно воздействующего на озоновый слой.

Зеркало

Россия берет секретный кредит у западных банков

"Файнэншл таймс" (Великобритания): "Российское правительство тайно заявило по меньшей мере 200 млн. дол. у западных коммерческих банков, чтобы поддержать свою стабилизационную программу. Это сообщили западные банкиры."

Краткосрочное банковское заимствование предназначено для ослабления давления на правительство, которое вынуждено прибегать к внутренним займам, чтобы восстановить доверие к пошатнувшейся финансовой системе страны.

Министерство финансов России не подтвердило этого займа, который последовал за выпуском еврооблигаций на 1,25 млрд. долларов. (..)

Российское правительство получило заем, номинированный в рублях, сроком на один год на сумму 200 млн. дол. от американского банка "Чейз Манхэттен". Процент по кредиту ниже ставок доходности по российским государственным ценным бумагам. Аналогичный заем несколько раньше оно взяло и у американского инвестиционного банка "Леман Бразерс". Оба

банка отказались комментировать свои кредитные программы. Банкиры заявили, что МВФ в курсе последних заимствований России. Вместе с тем МВФ публично предупреждал правительство РФ об опасностях чрезмерного внешнего заимствования в периоды финансовых кризисов.

Точные данные о последних займах не раскрываются, однако предполагается, что они включат оговорку, призванную защитить кредитора от валютного риска путем привязки купона к обменному курсу рубля.

Дешевая нефть: жестокая реальность для стран Персидского залива

"Интернэшнл геральд трибьюн" (США): "Недавнее падение цен на нефть разорвет державы на доходы от этого сырья государства Персидского залива, подчеркивая их зависимость от неустойчивых мировых рынков и вызывая усиленное давление на правительства провести экономическую диверсификацию и реформы. Теперь, когда нефть стоит 15 дол. за баррель, а не 22 дол., как в октябре, крупные производители нефти, такие как Саудовская Аравия и Кувейт, вынуждены внезапно серьезно урезать бюджет. Это вызовет болезненные сокращения расходов на субсидии на жилищное стро-

ительство, образование и другие политически чувствительные программы."

Министр нефти Кувейта Нассер Сауд Сабах предупредил, что страна "катится к экономической катастрофе". Этот страх разделяют и правители соседней Саудовской Аравии, которая, по оценкам, теряет 2,6 млрд. дол. на каждом сокращении цены нефти на 1 дол. за баррель. В Иране, который половину своих доходов получает от нефти, правительство недавно пересмотрело бюджетные наметки, исходя из цены нефти в 12 дол. за баррель, а не 16 дол., на основании которых строился бюджет.

В более широком смысле падение цен на нефть на мировом

рынке еще раз высветило искаженную структуру базизирующихся на нефти экономик стран этого региона и оживило давно и вяло текущие дебаты относительно необходимости их коренной реорганизации.

Проблема состоит в том, что правительства больше не могут рассчитывать на доходы от продажи нефти для обеспечения потребностей своего быстро растущего населения. Правительствам необходимо поощрять создание энергичного частного сектора, который в свою очередь создаст новые рабочие места и будет стимулировать экономический рост — задачи, с которыми нефть больше не справляется."

Наркобизнес

Американская операция ранит чувство собственного достоинства Мексики

"Вашингтон пост" (США): "По мнению правительства США, "Операция Касабланка" стала самым успешным разгромом системы отмывания наркотических денег в истории американских правоохранительных органов."

Это была трехлетняя международная акция, которая привела к аресту 167 человек и предъявлению обвинений трем мексиканским банкам.

Однако по мнению правительства Мексики, эта операция представляла собой наглое дипломатическое оскорбление, когда агенты США совершили набег на нарушение национально-го суверенитета и местных законов, которые запрещают подоб-

ные интервенции, за исключением случаев, специально разрешенных генеральным прокурором Мексики.

Около трех недель спустя после объявления администрации Клинтона результатов расследования, мексиканские официальные лица продолжают недовольство по поводу того, что секретные агенты таможен США провели часть следствия на мексиканской территории без ведома властей.

Правительство президента Эрнесто Сальдиво заявило, что оно попытается привлечь американских агентов к местному суду, а мексиканские законодательные приговорили бойкотировать ежегодную встречу с их американ-

скими коллегами позднее в этом месяце. Мексиканские официальные лица заявляют, что они проводят расследование, чтобы точно установить, какие законы были нарушены агентами США.

Один мексиканский сенатор и посол Мексики в Вашингтоне написали жесткое письмо лидеру большинства в американском Сенате Трену Лотту в ответ на критические послания, которое тот направил 26 мая президенту Селдильо. В этом послании Лотт выразил свое удивление тем, что Селдильо осудил операцию и обвинил его в "нарушении обещаний" вести двустороннюю борьбу против контрабанды наркотиков."

Власти Сингапура уже объявили тревогу. Тайвань не является членом ООН и поэтому не может работать во Всемирной организации здравоохранения. "По этой проблеме нам трудно общаться с другими государствами", — заявил заместитель министра иностранных дел Тайваня Дэвид Ли. Американский центр по контролю за заболеваниями, однако, отправил трех экспертов на Тайвань."

Тайваньский вирус распространяется

"Индепендент" (Великобритания): "Растет число детей, погибших от таинственного эпидемии на Тайване, хотя правительство и уверяет, что худшее — позади. Число умерших достигло 36, каждый день уносит все новые жизни."

Крайне заразный вирус уже может быть примерно у полумиллиона тайваньцев. Но, судя по всему, он оказывается летальным только для детей младше 5

лет, у которых нет достаточного иммунитета, чтобы предотвратить uptake по жизненно важным органам.

Вирус пошел на убыль, и я уже несколько раз признавал общественность не паниковать", — сказал Сю Восон из Тайваньского центра по инфекционным заболеваниям. Но другие медицинские источники заверяют, что вирус не пошел на убыль, а, напротив, распространяется и на Северном Тайване, и в других

Апавдане

Микола КАПЫЛОВИЧ

Марські воўк

Зоя жыла адна. Была яна і замужам, але не паспатыла сямейнага шчасця: муж не, Віктар, моцна піў... І мінулою зімою адаў Богу душу — заміраў на двары. У люты мороз не дайшоў, п'яны, дамоў, завіўся ў снег, заснуў і не прачнуўся. Зоя не вельмі убівалася, калі труп апускалі ў магіту, не таварала і не залівалася горкімі слязмі — усе іх выпаладала раней, калі жыла з Віктарам.

На першым часе Зой было мотана жыццё адной у двухкамернай кватэры, але неўзабаве яна пазнаёмілася з яскравым кампаніяй "чайнакоў", пачала ездзіць за мяжу, купіць там шматкі, ганялася ім на кірмашы і сярэд людскога тлуму забываў пра сваё адзінокае жыццё.

І ўсё ж пра тое, што жыць адна, Зой часта напаміналі развадныя мужчыны, якія назоўвалі бабавалы ў жанкі. Але яна, навучаная горкім жыццём з Віктарам, і блізка іх не падпускала да сябе: усе яны пілі. Не дай Бог зноў выйшлі замуж за алкаш. Цяпер Зоя вызірала сярод мужчын такіх непітушчага жаніха, але такія чамусьці не трапляліся на вочы або былі жанатыя.

І тут суседка Ніна пайшла і пашукаў сямейнае шчасце ў газэтах, дзе часта змяшчаліся аб'явы, каб завесці сямя, адзінока мужчыны. І Зоя шпер кожны раз пачала купіць газету "Дзяс", прылажыла апошняю старонку, на якой друкаваліся аб'явы пад рубрыкай "Завод нас, дзеці". Жалюсці абавесціліся сем'ямі ў газете было так багата, што на першым часе ў Зой пачалі разбівацца вочы. Яна кожны раз прызірліва ўзіралася ў фотаздымкі мужчын, якія прапаноўвалі сябе, але прыдатнага жаніха не знаходзіла: адны былі пенсінерамі, другія — занята малымі дзецьмі.

І аднойчы яе погляд спыніўся на фотаздымку чалавека ў ваеннай форме. Прочытала: "4254. Сінвярскі Рак. Валызар. Жыву ў Сочы. Марскі афіцэр. 45/180. Пазнаёміцца з прыгожай маладою жанчынай, не старэйшаю за сорок гадоў. Люблю класічную музыку, літаратуру, спорт, прыроду. Шукаю для стварэння сям'і сямейную на ўсё жыццё. Дзе ты, мая дарагая і адзіная? Агулімся!"

Зоя пільней пачала ўзірацца ў кучу фотак жаніха, і сэрца яе моцна затокхала: адчула — гэта яе лёс! Не вытрымала і пабегла да суседкі.

— Знайшла сабе жаніха! — ускочыла ў кватэру Ніны і пахвалілася з парогам. — Жыве ажно ў Сочы! Паглядзі, які прыгожун!

І працягнула суседцы газету, але Сяргей, муж Ніны, перахапіў яе, каб і самому глянуць, і аж прысвисту:

— О-о! На капітана першага ранга паклала вока! Ніна падбегла, зірнула на картку ваеннага, таксама здзівілася і ўрадавалася:

— Баць, з ордэнамі на кішэ! Геройскі жаніх! Такі абавязкова і машыну, і дачу мае на беразе Чорнага мора. Выйдзеш за яго замуж — усе жыццё на курорце будзеш! Сяргей запытаў пазнавацца і папільхавіў у марскіх хлях.

Пшы, Зойка, кучэй пісьмо гэтаму капітану. Каб, не дай Бог, не перахапілі ў цябе такога жаніха...

— Мо тэлеграму яму даць? — аж разубілася Зоя.

— Ну і дзяўка! Так ужо даўра — і тэлеграму. Трэба паступова прыручаць да сябе такога жаніха. Ласкавымі пісьмамі. Тэлеграмай можна адразу і адпузіць ад сябе гэтага марскога воўка.

У гэты ж вечар, не марудлячы, яна напісала Валызару пісьмо і паклала ў канверт сваю дзяржотную фотакартку.

Мінуў тыдзень. Цяпер Зоя кожную раніцу неспраўна зазірала ў паштовую скрынку і, нарэшце, атрымала доўгачаканае пісьмо ад жаніха. Гэта было не пісьмо, а сапраўдны лама пра-каханне! Ад ласкавых і салодкіх слоў капітана ў яе закружылася галава, зашчымеўся сэрца: "Добры дзень, мая дарагая і любімая Зайка! Так жаўдэды буду называць цябе ў сваіх пісьмах, радасць мая, будзе неспадзяванае каханне, мая будучая жаніха. Калі мы пазнаёмся, буду кожную раніцу націсць цябе на рукаў, буду ласкава шаптаць у твае рушавыя вушкі: "Зайка мая ненаглядная, золата мая даражыня..."

Зоя некалькі разоў чытала, перачытваў пісьмо свайго на-рачонага і ледзь не захлыналася ад радасці. І калі трохі супакойлася, села за стол, каб напісаць капітану адказ. Вывела першыя словы: "Дарагі мой Марскі Воўк! Я таксама буду цябе так называць у сваіх пісьмах. Чакаю і не магу дакачацца той шчаслівай хвілінкі, калі змогу, як на марскіх хлях, пагушакі на тваіх ласкавых і лудных руках, зазірнуць у твае марскія блакітныя вочы..."

Завялася гарачая і частая паварота. Зоя напісала Валызару пра сваё няўдале сямейнае жыццё, пра смерць мужа, а ён павесіў, што ўжо пяты год жыць адзін: жанка і двое дзяцей загинулі ў час катастрофы пелла-хата "Адмірал Нахімаў". Сам жа скончыў Вышэйшае ваенна-марское вучылішча, доўга служыў на моры, быў камандзірам падводнай лодкі, а зараз — на заслужаным адпачынку. Ні пра кватэру, ні пра дачу Валы-

мар не пісаў, а сама Зоя не асмельвалася пра гэта ў пісьме пытаць, каб не падумаў пра яе што кепскае...

Неўзабаве ён прыслаў Зой свой каларовы фотопартрэт. На ім капітан быў зняты ў параднай форме. Яна адразу ж асадыла партрэт у рамку, паставіла на стол калі вазы з кветкамі і кожную раніцу, калі падымалася з ложка, падыходзіла да яго і даўроўкалася: "Добрай раніцы, Марскі Воўк!" Капітан, здавалася, Зой, ківаў ёй у адказ галавою, усміхаўся сваімі блакітнымі вачыма, хацелі сусці з партрэта, каб абняць не і пачаваць, але не мог гэтак зрабіць. Тады яна сама брала ў рукі партрэт і, цмокнуўшы капітана ў твар, зноў ставіла фоту на месца.

Чым пільней яна ўзіралася ў партрэт свайго жаніха, тым больш Зой пачала здавацца, што яна ведае Валызара даўно, з яшчэ дзяржотных гадоў. І раптам з памяці выплыла цярп ужо далёкае...

Тады яна хадзіла на танцы ў парадскі парк культуры. І аднойчы на валызе яе запырыў марскі курсант. Яна потым з ім увесь вечар танцавала, і калі закончыліся танцы, курсант папрасіў дазволу прывесці Зой дамоў. Ка-валер быў сарамлівы, маўклівы, бянтэжыў асцяжэнне і кожнага слова, чыраване ў ў той вечар не асмельваўся папільхавіць. У наступны вечар яна, нібы на крылах, паліцала на танцаляшоўку, спазнаўшыся зноў сустраць там сарамлівага курсанта, але ён не прайшоў. І папура прастала да самага жаніха танцаваць, пакуль яе не запырыў на развітанні валызе Віктар, будучы муж.

Яна добра і не разгледзела тады ў вечаровым змроку твар курсанта, у якога закахалася з першага погляду, толькі запамінала яго высокую стройную постаць. І цяпер, праз гады, прыгадала тую першую і апошнюю іхнюю сустрэчу. Пра ўсё гэта Зоя напісала Валызару. І як яна здзівілася, калі капітан павесіў: гэта быў ён! Валызар напісаў, што тады ён, курсант, прыязджаў ў Маладзечна ў госці да дзяды і сапраўды адным вечарам пайшоў на танцы ў парадскі парк. І там танцаваў з нацта прыгожай дзяўчынай, а пасля праводзіў яе дамоў. На другі вечар не прайшоў на танцы толькі па адной прычыне: закончыліся канікулы і трэба было ехаць у вучылішча...

А потым доўга шукваў, што не ўзяў у той дзяржотны адказ: вельмі ж хацелі напісаць ёй, але не ведаў куды.

Зоя дагавіла пісьмо капітану і ледзь не самела ад радасці: знайшлася яе першае каханне! Той сарамлівы курсант не выходзіў з яе сэрца ўсё галы. Нават калі была замужам, думала пра яго і ўжо ніколі не спадзівалася, што лёс зноў звядзе іх разам. І ўсё ж ёсць Бог на свеце. Ён вярнуў ёй шчасце, так неспадзявана згубленае ў маладосці.

Дзіва дый годзе: у свае сорок гадоў яна зноў закахалася, як маладзенькая дзяўчына. І згубіла галаву, пасылаючы амаль кожны дзень сваім Валызару пісьмы, напоўненыя гарачымі словамі аб каханні, якое вярнулася да яе з дзяржотных гадоў.

Прайшла вясна. Наступіла лет. Пачаўся курортны сезон, і Зоя ў кожным пісьме з Сочы чала, што Валызар воль-вось запырыў яе прыехаць да сябе, алчачы, пазнавацца, пакупіцца ў моры... І — респіцыяна! Выйшла наадварот: ён сам захацеў прыехаць у Маладзечна, каб тут зарэгістраваць шлюб. Так напісаў у апошнім пісьме. І паклаў у канверт заяву ў ЗАГС. Зоя напісала сваю, занесла ў Дом шлюбных дакументаў. І неўзабаве атрымала тэлеграму: "Вы-язджаю пятніцу цягніком Сімферопаль — Рыга, вагон 15. Сустракай. Абдымаю і шалю. Марскі Воўк". Калі Зоя другі раз прабегла вачыма па тэлеграме, ногі ў яе зрабілі нібы ватнымі: атрымала і не ведала ў першы момант, што рабіць. Зноў пабегла да Ніны, каб параіцца...

— Кажаш, прыедзе ў пятніцу, — пачала разважаць суседка. — А сёння ўжо аўторак. Трэба рыхтавацца да шлюбнай вечарыны. Суседзі, радыю, сямейнае і доўгачаканае Зайка! Так жаўдэды буду называць цябе ў сваіх пісьмах, радасць мая, будзе неспадзяванае каханне, мая будучая жаніха. Калі мы пазнаёмся, буду кожную раніцу націсць цябе на рукаў, буду ласкава шаптаць у твае рушавыя вушкі: "Зайка мая ненаглядная, золата мая даражыня..."

Зоя некалькі разоў чытала, перачытваў пісьмо свайго на-рачонага і ледзь не захлыналася ад радасці. І калі трохі супакойлася, села за стол, каб напісаць капітану адказ. Вывела першыя словы: "Дарагі мой Марскі Воўк! Я таксама буду цябе так называць у сваіх пісьмах. Чакаю і не магу дакачацца той шчаслівай хвілінкі, калі змогу, як на марскіх хлях, пагушакі на тваіх ласкавых і лудных руках, зазірнуць у твае марскія блакітныя вочы..."

Завялася гарачая і частая паварота. Зоя напісала Валызару пра сваё няўдале сямейнае жыццё, пра смерць мужа, а ён павесіў, што ўжо пяты год жыць адзін: жанка і двое дзяцей загинулі ў час катастрофы пелла-хата "Адмірал Нахімаў". Сам жа скончыў Вышэйшае ваенна-марское вучылішча, доўга служыў на моры, быў камандзірам падводнай лодкі, а зараз — на заслужаным адпачынку. Ні пра кватэру, ні пра дачу Валы-

мар не пісаў, а сама Зоя не асмельвалася пра гэта ў пісьме пытаць, каб не падумаў пра яе што кепскае...

Неўзабаве ён прыслаў Зой свой каларовы фотопартрэт. На ім капітан быў зняты ў параднай форме. Яна адразу ж асадыла партрэт у рамку, паставіла на стол калі вазы з кветкамі і кожную раніцу, калі падымалася з ложка, падыходзіла да яго і даўроўкалася: "Добрай раніцы, Марскі Воўк!" Капітан, здавалася, Зой, ківаў ёй у адказ галавою, усміхаўся сваімі блакітнымі вачыма, хацелі сусці з партрэта, каб абняць не і пачаваць, але не мог гэтак зрабіць. Тады яна сама брала ў рукі партрэт і, цмокнуўшы капітана ў твар, зноў ставіла фоту на месца.

Чым пільней яна ўзіралася ў партрэт свайго жаніха, тым больш Зой пачала здавацца, што яна ведае Валызара даўно, з яшчэ дзяржотных гадоў. І раптам з памяці выплыла цярп ужо далёкае...

Тады яна хадзіла на танцы ў парадскі парк культуры. І аднойчы на валызе яе запырыў марскі курсант. Яна потым з ім увесь вечар танцавала, і калі закончыліся танцы, курсант папрасіў дазволу прывесці Зой дамоў. Ка-валер быў сарамлівы, маўклівы, бянтэжыў асцяжэнне і кожнага слова, чыраване ў ў той вечар не асмельваўся папільхавіць. У наступны вечар яна, нібы на крылах, паліцала на танцаляшоўку, спазнаўшыся зноў сустраць там сарамлівага курсанта, але ён не прайшоў. І папура прастала да самага жаніха танцаваць, пакуль яе не запырыў на развітанні валызе Віктар, будучы муж.

Яна добра і не разгледзела тады ў вечаровым змроку твар курсанта, у якога закахалася з першага погляду, толькі запамінала яго высокую стройную постаць. І цяпер, праз гады, прыгадала тую першую і апошнюю іхнюю сустрэчу. Пра ўсё гэта Зоя напісала Валызару. І як яна здзівілася, калі капітан павесіў: гэта быў ён! Валызар напісаў, што тады ён, курсант, прыязджаў ў Маладзечна ў госці да дзяды і сапраўды адным вечарам пайшоў на танцы ў парадскі парк. І там танцаваў з нацта прыгожай дзяўчынай, а пасля праводзіў яе дамоў. На другі вечар не прайшоў на танцы толькі па адной прычыне: закончыліся канікулы і трэба было ехаць у вучылішча...

А потым доўга шукваў, што не ўзяў у той дзяржотны адказ: вельмі ж хацелі напісаць ёй, але не ведаў куды.

Зоя дагавіла пісьмо капітану і ледзь не самела ад радасці: знайшлася яе першае каханне! Той сарамлівы курсант не выходзіў з яе сэрца ўсё галы. Нават калі была замужам, думала пра яго і ўжо ніколі не спадзівалася, што лёс зноў звядзе іх разам. І ўсё ж ёсць Бог на свеце. Ён вярнуў ёй шчасце, так неспадзявана згубленае ў маладосці.

Дзіва дый годзе: у свае сорок гадоў яна зноў закахалася, як маладзенькая дзяўчына. І згубіла галаву, пасылаючы амаль кожны дзень сваім Валызару пісьмы, напоўненыя гарачымі словамі аб каханні, якое вярнулася да яе з дзяржотных гадоў.

Прайшла вясна. Наступіла лет. Пачаўся курортны сезон, і Зоя ў кожным пісьме з Сочы чала, што Валызар воль-вось запырыў яе прыехаць да сябе, алчачы, пазнавацца, пакупіцца ў моры... І — респіцыяна! Выйшла наадварот: ён сам захацеў прыехаць у Маладзечна, каб тут зарэгістраваць шлюб. Так напісаў у апошнім пісьме. І паклаў у канверт заяву ў ЗАГС. Зоя напісала сваю, занесла ў Дом шлюбных дакументаў. І неўзабаве атрымала тэлеграму: "Вы-язджаю пятніцу цягніком Сімферопаль — Рыга, вагон 15. Сустракай. Абдымаю і шалю. Марскі Воўк". Калі Зоя другі раз прабегла вачыма па тэлеграме, ногі ў яе зрабілі нібы ватнымі: атрымала і не ведала ў першы момант, што рабіць. Зноў пабегла да Ніны, каб параіцца...

— Кажаш, прыедзе ў пятніцу, — пачала разважаць суседка. — А сёння ўжо аўторак. Трэба рыхтавацца да шлюбнай вечарыны. Суседзі, радыю, сямейнае і доўгачаканае Зайка! Так жаўдэды буду называць цябе ў сваіх пісьмах, радасць мая, будзе неспадзяванае каханне, мая будучая жаніха. Калі мы пазнаёмся, буду кожную раніцу націсць цябе на рукаў, буду ласкава шаптаць у твае рушавыя вушкі: "Зайка мая ненаглядная, золата мая даражыня..."

Зоя некалькі разоў чытала, перачытваў пісьмо свайго на-рачонага і ледзь не захлыналася ад радасці. І калі трохі супакойлася, села за стол, каб напісаць капітану адказ. Вывела першыя словы: "Дарагі мой Марскі Воўк! Я таксама буду цябе так называць у сваіх пісьмах. Чакаю і не магу дакачацца той шчаслівай хвілінкі, калі змогу, як на марскіх хлях, пагушакі на тваіх ласкавых і лудных руках, зазірнуць у твае марскія блакітныя вочы..."

Завялася гарачая і частая паварота. Зоя напісала Валызару пра сваё няўдале сямейнае жыццё, пра смерць мужа, а ён павесіў, што ўжо пяты год жыць адзін: жанка і двое дзяцей загинулі ў час катастрофы пелла-хата "Адмірал Нахімаў". Сам жа скончыў Вышэйшае ваенна-марское вучылішча, доўга служыў на моры, быў камандзірам падводнай лодкі, а зараз — на заслужаным адпачынку. Ні пра кватэру, ні пра дачу Валы-

мар не пісаў, а сама Зоя не асмельвалася пра гэта ў пісьме пытаць, каб не падумаў пра яе што кепскае...

Неўзабаве ён прыслаў Зой свой каларовы фотопартрэт. На ім капітан быў зняты ў параднай форме. Яна адразу ж асадыла партрэт у рамку, паставіла на стол калі вазы з кветкамі і кожную раніцу, калі падымалася з ложка, падыходзіла да яго і даўроўкалася: "Добрай раніцы, Марскі Воўк!" Капітан, здавалася, Зой, ківаў ёй у адказ галавою, усміхаўся сваімі блакітнымі вачыма, хацелі сусці з партрэта, каб абняць не і пачаваць, але не мог гэтак зрабіць. Тады яна сама брала ў рукі партрэт і, цмокнуўшы капітана ў твар, зноў ставіла фоту на месца.

Чым пільней яна ўзіралася ў партрэт свайго жаніха, тым больш Зой пачала здавацца, што яна ведае Валызара даўно, з яшчэ дзяржотных гадоў. І раптам з памяці выплыла цярп ужо далёкае...

Тады яна хадзіла на танцы ў парадскі парк культуры. І аднойчы на валызе яе запырыў марскі курсант. Яна потым з ім увесь вечар танцавала, і калі закончыліся танцы, курсант папрасіў дазволу прывесці Зой дамоў. Ка-валер быў сарамлівы, маўклівы, бянтэжыў асцяжэнне і кожнага слова, чыраване ў ў той вечар не асмельваўся папільхавіць. У наступны вечар яна, нібы на крылах, паліцала на танцаляшоўку, спазнаўшыся зноў сустраць там сарамлівага курсанта, але ён не прайшоў. І папура прастала да самага жаніха танцаваць, пакуль яе не запырыў на развітанні валызе Віктар, будучы муж.

